

[Kalnæs]

på tallet. Det er heller ikke det, der er afgørende. Men jeg forstod på hr. Fogh Rasmussen – hr. Dræbye var også inde på det – at hr. Fogh Rasmussen anerkendte, at der var en større forbrugsmulighed, når man boede i ejerbolig, end når man boede i udlejningsbolig, og det var i hvert fald det, som vismandsrapporten gav udtryk for.

Lavindkomstkommissionen er kommet til præcis det samme resultat – jeg tænker ikke på tallet, men på forholdet: der er en væsentlig større forbrugsmulighed for folk, der bor i ejerboliger, end der er for folk, der bor i lejerboliger. En forhøjelse af huslejerne inden for den almennyttige sektor vil altså gøre den forskel endnu større, som er påvist både af vismænd og af lavindkomstkommissionen.

Synes hr. Fogh Rasmussen, at det er rimeligt?

Keld Albrechtsen (VS):

Jeg kan tilføje til det sidste, som blev sagt, at den måde, dette forslag rent teknisk forøger skævheden på – den skævhed, som også hr. Kalnæs var inde på – er simpelt hen, at de penge, staten stiller til rådighed for nybyggeriet, gradvis skal aftrappes til fordel for en forøgelse af de penge, som skal indkræves i det ældre almennyttige byggeri.

Der blev talt om solidaritet inden for det almennyttige byggeri. Jeg håber – det bliver nok ikke i denne omgang – at hvis den slags tanker nogen sinde skal blive gennemført for det almennyttige byggeris vedkommende, så er den solidaritet, der er, hele det almennyttige byggeris solidaritet over for den slags angreb på byggeriet.

Jeg fik ikke svar på, hvad den konkrete huslejudvikling bliver i de ældre afdelinger som følge af dette her. Det ville have været fornuftigt, når man fremsatte den slags ting, at man lige regnede ud, hvad konsekvensen bliver for de mennesker, det skal gå ud over. Det har man ikke gjort. Det kerer man sig næppe heller meget om, og det er interessant at bemærke, at jeg ikke fik svar netop på den ting.

Jeg kan da oplyse hr. Fogh Rasmussen om, at dengang man indførte den skat, der vistnok blev kaldt den lede særskat, i det almennyttige byggeri, gav det store problemer, specielt fordi der f. eks. er mange pensioni-

ster, som ikke kan klare selv forholdsvis beskedne huslejestigninger.

Konsekvensanalyser af disse forhold er der overhovedet ikke taget højde for fra venstres side ved fremsættelsen af dette forslag. Det betegner også meget godt, hvad det er for hensigter, der egentlig ligger bag ved det.

Arne Bjerregaard (KrF):

Man kan altid argumentere for, at staten skal sørge for, at man sidder billigt. Jeg vil hellere argumentere for, at vi skal hjælpes ad med at sidde anstændigt alle sammen, og det mener jeg vi kan igennem en solidarisk boligpolitik. Jeg er helt enig med hr. Fogh Rasmussen i, at lovforslaget er solidarisk, eller at det er på vej til noget solidarisk.

Men det er historien, jeg vil have en forklaring på. Hvorfor har man en anden opfattelse i dag, end man havde for kort tid siden, og hvorfor ødelagde man fremtidens muligheder for at fastholde en solidaritetspolitik på dette område og dermed muligheden for, at vi kunne udvide dette solidaritetsprincip til hele bygeområdet?

Derfor må jeg sige til fru Kirsten Jacobsen, at det ikke er skat, vi mener vi skal have – i den forstand, at det nødvendigvis skal om ad statskassen. Vi har en landsbyggefond. Vi kunne lige så godt have en byggefond i det hele taget, hvori man udlignede forskellene ved, at de, der kom til at sidde billigt, ad åre indbetalte en del af deres lejeværdi til denne byggefond, således at de, der skulle bygge nyt, kunne komme til at sidde billigere.

Hvorfor skal det være sådan, at de unge altid, når de skal til at bygge, skal sidde forbi det dyrt, medens man har fordel, når man har siddet i nogle år, hvad enten det er i det almennyttige byggeri eller i det private byggeri? Det er det, vi gerne vil have ændret.

Men jeg vil gerne have et svar fra hr. Fogh Rasmussen: hvorfor har man ikke forfægtet den idé, da man var i regering, men tværtimod forladt denne idé?

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg hørte med stor interesse hr. Arne Bjerregaard fortælle, at det, man mente med den solidariske boligpolitik inden for parcelhusområdet, var, at ældre parcelhusejere skulle